

VERTÚLIA LITERÀRIA ÀGORA

Club de lectura Llegir compartint és llegir més vegades....

Sala d'actes de la Biblioteca divendres 7 novembre, 17h30'

SELECCIÓ POÈTICA DE MIGUEL HERNÁNDEZ

Coordina la selecció i presenta: María José Añón.

*Si vols participar en aquesta tertúlia envia'ns un missatge a albanta1958@yahoo.es
i et farem arribar la selecció de poemes .*

COL·LABOREN:

Ajuntament de
Vinaròs

Biblioteca
Municipal

L'AUTOR I LA SEVA OBRA:

Miguel Hernández Gilabert. (Orihuela, 30 d'octubre de 1910 - Alacant, 28 de març de 1942) és un dels més grans poetes de la llengua castellana. De família humil, va abandonar els seus estudis per a posar-se a treballar; encara així va poder desenrotllar la seua capacitat poètica per ser un gran lector de la poesia clàssica espanyola. Sent un adolescent inquiet i àvid de lectures, va trobar suport en el sacerdot Luis Almarcha i en el seu amic Ramón Sijé, a qui coneix en la tertúlia literària a Orihuela.

A partir de 1930 comença a publicar les seues poesies en revistes com El Poble d'Orihuela o El Dia d'Alacant. Viatja a Madrid en 1930 i roman allí dos anys en què col·labora en diferents publicacions, relacionant-se amb els poetes de l'època. A la seua tornada a Orihuela redacta **Périto en Lunas**, on es reflecteix la influència dels autors que llig en la seua infància, Garcilaso, Góngora, Quevedo i Sant Joan de la Creu.

En 1934 coneix a Josefina Manresa qui es convertirà en el seu més ferm suport. Al Madrid republicà Hernández troba ocupació com a redactor en el diccionari taurí de Cossío i en les Missions pedagògiques d'Alejandro Casona; col·labora a més en importants revistes poètiques espanyoles. Escriu en estos anys els poemes titulats **El silbo vulnerado** i **Imagen de tu huella**, i el més difós **El rayo que no cesa** (1936).

La Guerra Civil espanyola el sorprén en una gran activitat poètica i teatral, conscient del seu compromís republicà. D'eixe període són els llibres **Viento del pueblo** (1937) i **El hombre acecha** (1938) escrits en un estil que es va designar com a "poesia de guerra". La defunció del seu fill en 1938 suposarà per al poeta un revulsiu amb el qual, segons el parer de la crítica, la seua paraula aconsegueix un patetisme *elegíac*. En finalitzar la guerra intenta eixir del país però és detingut a la frontera amb Portugal. En la presó conclou el cèlebre **Cancionero y romancero de ausencias** (1938-1941), el seu testament espiritual. Condemnat a pena de mort, se li commuta per la de trenta anys però no arriba a complir-la perquè mor de tuberculosi el 28 de març de 1942 a la presó d'Alacant.